

Sygn. akt I CSK 2095/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa P. R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w I.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu
z dnia 18 lutego 2021 r., sygn. akt I Ca 473/20,

**1. umarza postępowanie kasacyjne w części obejmującej
zaskarżenie punktu 3 wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia
18 lutego 2021 r.**

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**3. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego**

**4. przyznaje adwokat K. B. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w Elblągu kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści),
powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnosząc skargę kasacyjną skarżący określił, że zaskarża "prawomocne orzeczenie Sądu Okręgowego w Elblągu, Wydział I Cywilny z dnia 18 lutego 2021 r. w sprawie sygn. akt: I Ca 473/20 r. w całości". Oznacza to, że zakresem zaskarżenia objęto również pkt 3. wyroku Sądu Okręgowego, którym rozstrzygnięto o przyznaniu wynagrodzenia pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że strona nie posiada interesu prawnego (tzw. *gravamen*) w zaskarżeniu orzeczenia w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu, co skutkuje niedopuszczalnością środka zaskarżenia w tym zakresie (uchwała z dnia 25 czerwca 2009 r., III CZP 36/09, OSNC 2010 nr 2, poz. 24, postanowienie z dnia 4 października 2019 r., II CZ 55/19). W piśmie z dnia 11 kwietnia 2022 r. skarżący cofnął skargę kasacyjną w tym zakresie, co uzasadniało umorzenie postępowania kasacyjnego w tej części.

Orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 18 lutego 2021 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do uznania, że istnieje potrzeba wykładni art. 23 k.c., w zakresie wskazanym przez skarżącego, przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa będąca następstwem rozbieżności w orzecznictwie sądów lub spowodowana poważnymi wątpliwościami przy ich interpretacji. Skarżący nie wskazał w sposób przekonywający na istnienie tego rodzaju wątpliwości. Nie przedstawił także argumentacji pozwalającej stwierdzić, że występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów w tym zakresie. Takie stwierdzenie wymaga przytoczenia przykładów orzeczeń wskazujących na rzeczywistą rozbieżność w wykładni, czego skarżący nie uczynił.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2016 r., poz. 2261).

[as]